

VOORWOORD OEHOE 2001-1

Naar het schijnt zijn binnen onze Besloten Vennootschap in de afgelopen weken de eerste verschijnselen van een nieuwe, tot dan toe onbekende aandoening gesignaleerd. De uiterlijke kenmerken zijn vooral: ernstig gevoel van ontheemding, uitputting door ongebreideld traplopen en toenemende gevoelens van desoriëntatie. Het geheel van deze klachten wordt in de medische wereld herkend als RWS (Restless Work Syndrom). Een afdoend antibioticum om deze klachten een halt toe te roepen of te verminderen, is tot nu toe helaas niet voorhanden. Wanneer er meer bekend is over deze nieuwe bedrijfsziekte, zullen we hier in Oehoe natuurlijk uitgebreid aandacht aan besteden, eventueel gekoppeld aan een forumpagina op Groepsnet. Flexwerken. Vooral in het begin was het wel even wennen. Verwarring over aan- of afwezigheid omdat bijna niemand zich telefonisch aanmeldde. Na enkele uurtjes 'werken' keerde de rust weer een beetje terug. Flexplekken te over 's middags, want degenen die het helemaal niet meer zagen zitten, waren inmiddels al vertrokken om thuis te werken. En als je er toevallig ook niet aan het verbouwen of verhuizen was, kon je dáár tenminste rustig zitten. Nogal wat falende computers moesten de eerste dagen tot werken worden gedwongen. Maar met drie netwerkkaarten in één computer gaat dat nu eenmaal niet.

Wie zou denken dat we in het buitenland een filiaal hebben gevestigd, onze BV van kleur verschoten is dan wel dyslectisch is geworden, kunnen we snel uit de droom helpen. Bovenstaand bedrijfslogo behoort namelijk toe aan de Finse PKC Group die zich eind vorig jaar vestigde op het industrieterrein van Waalwijk. Als hofleverancier van Scania zijn ze daar verantwoordelijk voor de cabine- en chassisbekabeling van deze Zweedse trucks. Inmiddels zijn we zo langzamerhand gewend geraakt aan de voorlopig nieuwe situatie, met het uitzicht op iets moois dat zienderogen en vooral hoorbaar groeiende is. En nu maar hopen dat het totale budget van de verbouwing niet teveel wordt overschreden. Aan HEVO zal het niet liggen, want die hebben inmiddels ervaring genoeg met het Bossche Provinciehuis.

Als je je trouwens een keer wilt vergapen aan stijlvolle kantoorinrichtingen, surf dan naar www.moma.org (Museum of Modern Art, New York): workspheres om van te smullen! Inmiddels hebben we ook de eerste flexverjaardagen achter de rug. Geen slingers meer boven je bureau en aan je stoel, want dat kan immers niet meer (Fritz uitgezonderd!). Daarvoor in de plaats: een eigen home-page met gastenboek om je te feliciteren. Lief, al die wensen. De digitale wereld kent geen grenzen. Maar voor een beetje home-page moet je wél eerst vijftig worden! Even terug naar de nieuwjaarstoespraak van begin dit jaar. Wat een mooie gedachte dat we onze belangrijkste doelstellingen natuurlijk thuis realiseren. En inderdaad, met al die verbouwingsperikelen en flexplekken is het thuis wel lekker rustig werken. Je kunt er ongestoord telefoneren of gebeld worden. Niemand in de buurt die eens gezellig met enkele collega's gaat zitten vergaderen rond de flexwerkplektafel. Met de concentratie gaat het ook wat beter en het is net alsof er meer werk uit je handen komt. Ja, de belangrijkste doelstellingen realiseren we op dit moment zeker thuis.

Tot slot nog iets van heel andere aard. Mocht je by the way van plan zijn eerdaags een nieuwe auto te gaan kopen, stuur dan geen mailtje dat je wat later op je werk komt. Tien tegen één dat het interne calamiteitenteam onmiddellijk in actie komt en je familie ruimschoots voor je je nieuwe aankoop hebt gedaan, daarvan al op de hoogte is. Onder de redactieleden van Oehoe bevindt zich minimaal één ervaringsdeskundige.

VOORWOORD OEHOE 2001-2

De digitale revolutie en de omstandigheden waaronder gewerkt wordt, blijven de mensheid boeien. Neem nou de volgende berichten.

Vasthouden aan rituelen en routines op het werk zorgt voor een prettiger werkomgeving en kan mensen productiever maken, meldde De Volkskrant op 26 april jl. naar een bericht van BBC News Online. En die hadden het weer van een onderzoek onder 1500 Britten van het wervings-

bureau Office Angels. Als werknemers een vast bureau hebben, hun favoriete kleding dragen, uit een eigen beker drinken en altijd van hetzelfde toilet gebruik maken, voelen ze zich meer op hun gemak en gaan ze harder werken; melden deze bureau-engelen. Voor de resultaten van onze flexplek-enquête zie elders in dit nummer!

De gemeente Heusden is op zoek naar een bouwplantoetser die de tijdelijke huisvesting even voor lief wil nemen in de wetenschap dat hij/zij tegen het eind van dit jaar kan meegenieten van van een inspirerende, fysieke en digitale werkomgeving. Want Heusden wil met zeven flexplekken per tien medewerkers binnenkort de beweeglijkste gemeente van Nederland zijn. "In principe zijn al onze medewerkers 'zwervende' binnen ons kantoor. Bij binnenkomst ga je op zoek naar een bureau om in te loggen. Afgezonderd, voor werk dat concentratie vereist, of juist in een groepsopstelling die intensiever overleg mogelijk maakt." Waar hebben wij dat toch meer gehoord?

Ruim 40 enthousiaste nonnen van boven de tachtig jaar melden zich voor een cursus Internet in het internetcafé van het kloosterverzorgingshuis Mater Misericordiae in Tilburg. Enkelen van hen stappen 's morgens handenwrijvend uit hun bed met de gedachte: lekker, vanmiddag weer cursus! Zuster Ansfida (72): "Plezierig om iets nieuws te leren. Het houdt je jong van geest." Twee van de cybernonnen werden inmiddels betrapt toen zij achter hun beeldscherm zaten te kaartspelen. Ze hadden er geen cursus voor nodig gehad, zeiden ze trots. ' En wij? Och, wij hebben alleen maar netwerkkaarten.

In het digitale tijdperk van de e-mail en de draadloze communicatie schrijven we steeds minder met de hand. Echte post is waardig, persoonlijk en emotioneel: dat is de opvatting van de studenten van de afdeling Small Business van de Hogeschool Haarlem. Een tijdje geleden voerden zij een campagne om het handschrift weer nieuw leven in te blazen: relaxed dat je schrijft. Laten we de voorraad KPC-relatiepennen alvast maar aanvullen.

Tenslotte. Historica drs. Reinhildis van Ditzhuyzen - vraagbaak voor etiquette in het bedrijfsleven - ergert zich groen en geel aan het e-mailverkeer dat vele brievenbussen teistert.

Een aanhef als "Zeer geachte mevrouw" is vervangen door "hoi" en aan het eind van een mailt je staat gewoonlijk "groetjes" of "doei". Veel e-mails krioelen van de fouten en namen zijn veelal verkeerd geschreven. Dat is zloridig menseluk ferkeer en een teeken van onversgilligheid, zegt onze historica. Overigens is haar ook de drang van mannen om elke vrouw te zoenen een doorn in het oog. "Nergens wordt zoveel gezoend als in Nederland, te pas en te onpas. De zoen is onderhevig aan inflatie en heeft niets meer te maken met genegenheid", vindt Reinhildis.

Beleidsstip: zouden wij behalve onze netiquette en ons (anti-)rookbeleid ook een zoenregeling moeten ontwikkelen? Of houden we het gewoon op kennis delen en collegiale consultatie tijdens professionele ontmoetingen in het kennislandschap of Grand Café?

Doei en xxx kusjes van de redactie!

VOORWOORD OEHOE 2001-3

Verhalen zijn al zo oud als de mensheid. Het vertellen ervan behoort tot de levenskunsten en het luisteren naar een goed verhaal is vaak een lust voor het oor. Veel verhalen in dit nummer.

Verhalen van collega's: over hun belevenissen binnen en buiten KPC Groep, over hobby's en vrije tijd, over zichzelf, nu en toen. Kleine parels die zich aaneenrijgen tot een snoer van gestolde ervaringen. Een sprankelende en levendige stroom van woorden en beelden. Om er in te komen, beginnen we met een sprookje.

De bewoners van de stad op de berg hadden het goed en waren gelukkig. Vanaf hun verheven positie zagen de stedelingen uit over de dalen. De vijand konden ze gemakkelijk weren en allen die met goede bedoelingen naar de stad kwamen, kon men goed voorbereid een hartelijke ontvangst bereiden. Geen wonder dat de stad op de berg geroemd werd als een paradijselijk oord. Iedereen wilde er graag wonen. Maar op zekere dag gebeurde het volgende.

Zonder zich er echt ongerust over te maken, merkten enkele stedelingen dat de fontein die in het hart van de stad lag, minder water spoot. Na enige tijd was de machtige fontein niet meer dan een armoedig straaltje, waaruit lang niet meer genoeg water kwam voor de mensen op de berg.

Ze moesten water gaan halen, ver weg, diep in het dal. Het kwam zo ver, dat de koning bevel gaf dat de fontein alleen nog op hoge feestdagen mocht spuiten. Maar ook op die dagen werd het steeds minder. Er vielen nog slechts enkele druppels in het prachtige bekken. De oudere bewoners vertelden hoe in vroeger tijden het water overvloedig rondspetterde. Veel tijd om naar die mooie praatjes te luisteren hadden de stedelingen echter niet, want ze moesten dagelijks met velen en vele malen naar het dal. Op een dag kwam het zo ver, dat de bron helemaal droog viel.

Het stenen bekken verdroogde. De bomen en de perken werden nog enige tijd gedrenkt met het water dat de burgers uit het dal naar boven sleepten. Maar dat duurde niet lang, want het was onbegonnen werk. De perken verdorven en de bomen verloren hun blad. Er waren nogal wat mensen die wegtrrokken uit de dorre stad. Ze zeiden tegen de achterblijvers datje beter in het dal kon wonen als er op de berg geen water was.

De koning bleef. Hij riep alle geleerden van zijn land bijeen en gaf hen de opdracht om te onderzoeken hoe het toch kon gebeuren dat de fontein van zijn stad drooggevallen was. De geleerden begonnen te studeren. Ze stelden hypothesen op en maakten rapporten. De conclusie van hun uitvoerige studies was, dat de bron van waaruit de fontein vroeger zo overvloedig gevoed werd, verstopt moest zijn geraakt.

De koning gaf daarom de opdracht de verstopping op te ruimen. De geleerden dachten dat een steen op de bron terecht was gekomen. Zo gaat dat meestal.

Maar een arme knecht - jong en onervaren - keek wat anders en zag dat een grote pad, volgezogen en welgedaan zich op de bron genesteld had en het water afsloot. Wel, toen de pad verwijderd was en naar een ver land verbannen, ging de fontein opnieuw spuiten. De knecht trouwde met de prinses en werd later koning van de stad die opnieuw begon te leven.

De mensen uit de stad op de berg. Een opmerkelijke vertelling uit de verzameling van de gebroeders Grimm. Gaat het over jou? Over ons? Ons verleden, onze toekomst? Hoe dan ook: een verhaal dat tot nadenken stemt, om met drie oren naar te luisteren.

VOORWOORD OEHOE 2001-4

Vol bewondering had hij zich laten rondleiden door het nieuwe gebouw. Hij was zichtbaar onder de indruk van de nieuw ingerichte werkplekkenstructuur, het Grand Café in aanbouw, het auditorium, de bioscoopzaal in de entreehal, de kleurige vlinder bij de balie en alle technische voorzieningen. "Zo, en nu nemen jullie binnenkort zeker de buitenkant eens goed onder handen?" liet de externe gast zich ontvallen, nadat hij iets voorbij de Holopro op het punt stond ons pand te verlaten. Oeps... hebben we daar zoveel miljoenen voor uitgetrokken? Zo'n gast moet nog veel leren... nietwaar?

Een dik nummer deze keer. Met de kerstvakantie in het vooruitzicht moet dat lukken: lekker onder de boom of naast het stalletje met de Oehoe en een glaasje glühwein in de hand lekker even wegzwijmelen naar KPC Groep. Naar je (vaste) flexplekkie dat er eindejaar wat eenzaam en verlaten bij zal liggen. Maar ongetwijfeld houden herders of engelen in deze tijd voor ons vol trouwe de wachtte.

Veel aandacht voor ons nieuw ingerichte gebouw deze keer. Reacties van collega's: blijde en verdrietige. Op verzoek van Oehoe een second opinion over kleur, vorm en functie van T&J Office Designers. Een merkwaardige ontdekking met de vergaderplanner. Maar ook verhalen van en over collega's: in de sport, in de markt, in het vmbo, in de Kentering, op reis, bij een verjaardagsfeestje, onze nieuwe vertrouwenspersonen. Voor een frisse neus gaan we van binnen naar buiten: in een mandje onder een ballon, naar de zon van Toscane, dansend op school, naar Maastricht voor een pèlske, met auto of trein naar de klant of je nieuwste Palm-contact.